

Eideren, et nyt Ultimatum, der skal være det allerførste. Der vil altsaa foregaae en Gjen-tagelse af hvad der skete før Zulen; en ny Pression, denne gang ikke foretaget af to ubevæbnede Mænd, men understøttet af 80,000 Bajonetter. Jeg har nu den fulde Forvisning om den høitærede Konseilspræsident, at han er en Mand med Mod og Mandshjerte, og jeg frygter ikke for, at han i et saadant Tilfælde ikke vil staae fast og vælge den Eventualitet, som med de foreliggende Udsigter virkelig er den taaleligste, nemlig Kamp; men jeg nægter ikke, at han i mine og i Manges Sinne vilde nyde større Tillid, hvis han havde staaet som den første blandt Mænd, som vare af samme politiske Anskuelse og Karakter som han selv, istedetfor at nu endeel af hans Kolleger, hvor hæderlige og dygtige Mænd de end kunne være i deres Fag, ere af ubekjendt politisk Karakter, og jeg troer, at Tilliden til ham er noget svækket derved, at to af Ministrene ere Mænd fra en modsat Part, nemlig en tydsk og en dansk Absolutist. Jeg tvivler ikke om, at han ikke vil beholde Statsvoret noget Dieblis længere, end han har sin fulde Magt over Forholdene, længere, end han seer sig istand til at lede Regjeringen i sin Land og ikke i nogen Andens. Men hans lange politiske Liv har dog ogsaa — jeg siger det ikke for at haane ham, jeg veed, han erkjender det selv — bragt ham Skuffelser. Ogsaa han kan stufes, og vi bøv huffe, hvad der engang er skeet; disse saakaldte Overenskomster, der nu igjen ere bragte paa Bane, ere blevne til, medens der sad et Cabinet ved Roret, der ikke vilde paatage sig Ansvarer derfor, og som traadte tilside den Dag, da disse Forhandlings Resultat skulde offentliggjøres. Jeg siger ikke, at det vil gaae nu saaledes; jeg kaster ingen Mistanke paa Nogen, men Konseilspræsidenten maa tillade, at jeg erindrer derom nu, fordi der er mange Bekymrede, og fordi jeg er En af dem, der vil blive haardest anklaget og dømt, hvis vor Tillid til ham stufes. Jeg haaber altsaa, at han og hans Kolleger ville staae faste, og at Kongen ikke maa ompændes af nye Tvivl, men at Forhandlingen maa blive overdraget de trofaste Mænd, der staae paa Dannevirke, og som ikke svigte.

Lad os da nu antage, at Krigen begynder. Det er en forunderlig Krig. Østerrigerne og Preussenerne komme ikke for at straffe os for begaaede Fornærmelser eller Forbrydelser; de komme ikke for at tage Noget fra os, ikke for at erobre vore Lande, nei, det er, hvis man kan sige Noget saa meningsløst, en venstabelig Krig, de ville føre. De komme for imod vor Billie at hve os en Velgjerning. De ville gjøre Ende paa det Dyrer i Holsteen, der har udviklet sig under Forbundslommisfarernes Dine og under deres Beskyttelse, jage den sølle Prætendent, som opholder sig derovre, bort og besætte Slesvig tilligemed Holsteen for at overlevere begge Lande til Hs. Majestæt Kongen af Danmark, og til Løn for denne Venstabs-Tjeneste fordre de slet ikke Andet end, hvad Hr. von Bismark i sin Depefche har meddeelt de tydske Stater, at Kongen organiserer disse 2 Hertugdømmer Slesvig og Holsteen som en Enhed, og saa nogle andre Ting, som i Sammenligning dermed ere rene Smaating. For et dansk Die og for et dansk Hjertelag er denne Krig imidlertid af selsomme Karakter som enhver anden; den er Vold, den er Uret, den er et røverist Overfald, ligesaa godt som den i Aaret 1848 var det. Men der er en besynderlig Uklarhed i Begreberne her i Landet. En høiteret Taler yttrede forleden Dag under en anden Sags Forhandling, at vi vare modue til Friheden, dengang vi fik den; jeg troer det ikke, og jeg seer et Bevis for, at vi ikke ere det endnu deri, at der hersker en besynderlig Uklarhed og Forvirring i de politiske Hovedspørgsmaal. (En Stemme: Ja, i Tydskland!) Nei her! Vi vide ikke, hvad der er Danmark, og hvad der ikke er Danmark, vi vide ikke, hvad der baader os, og hvad der ødelægger os; vi vide ikke, hvorvidt vor Ret og vor Grændse gaar. Alle de Hovedbegreber, som i ethvert andet, nogenlunde udviklet Folk staae klare for Enhver, de ligge her i en grændselsløs Forvirring. Man taler om Kronen, og naar man taler om den, indbefatter man uden Tvivl derunder Holsteen, men Holsteen var en Deel af det tydske Rige, og det er en Deel af det tydske Forbund; det har aldrig hørt under Danmark Krone. Man taler om Lønbounertraktaten; den er ganske vist ble-